Dodeneiland
drijfzand
Verboden kust
Donker bos
Kale Heuvels
Piek
Draken-baai
grot
Draken-kop
waterval
Meer van Glas
Pijnbos
Roversbaai
Kustweg

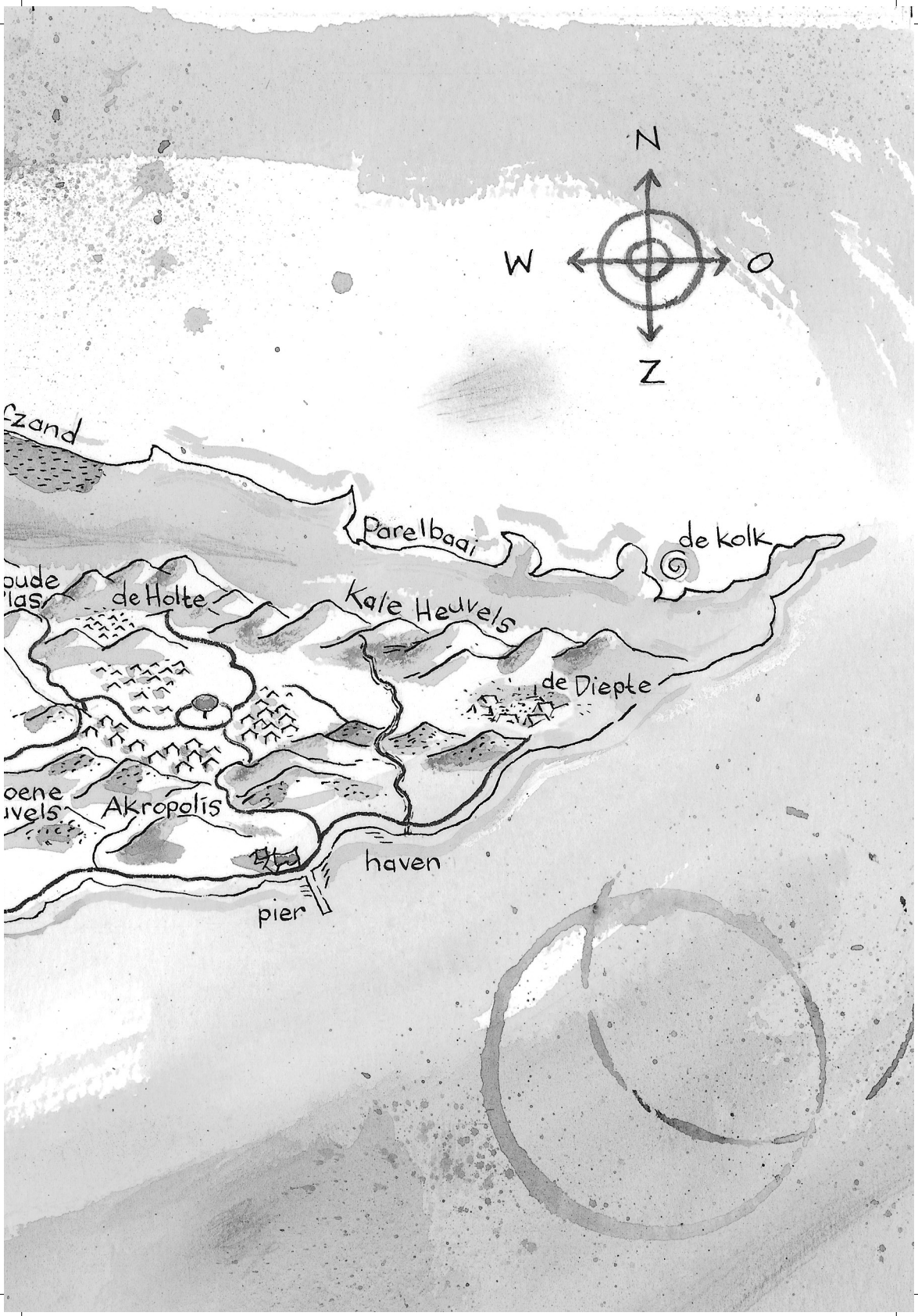
N
W
O
Z
Parelbaai
de kolk
de Holte
Kale Heuvels
de Diepte
Akropolis
haven
pier

DE WETTEN VAN

DRAKENEILAND

EERSTE WET
Doe voor anderen wat je zelf ook leuk zou vinden.

TWEEDE WET
Doe een ander niks aan wat je zelf ook niet zou willen.

DERDE WET
Iedereen houdt zich aan de beslissingen van de Parlevinkers. Eens per maand worden er nieuwe Parlevinkers gekozen: na Bombinie (21 mei), na Toedeledokie (21 juni) en na Astalabiesta (21 juli).

VIERDE WET
De Schout (gekozen voor de hele zomer) spreekt recht zonder dat de Parlevinkers zich ermee bemoeien. De hoogste straf is verbanning.

VIJFDE WET
Een vergrijp wordt uitgewist als de dader de gevolgen ongedaan maakt. Dus als je goedmaakt wat je hebt misdaan, kun je er geen straf meer voor krijgen.

Drankeneiland in opstand.indd 4 17-07-14 16:03

ZESDE WET
Als iemand jou iets aandoet wat in strijd is met de Tweede Wet, mag je een klacht indienen bij de Parlevinkers of de Schout. Klachten worden in een hoorzitting behandeld en iedereen kan getuigen.

ZEVENDE WET
In de liefde is alles geoorloofd.

ACHTSTE WET
Je mag niet liegen. Niet over wat je in het verleden hebt gedaan, en ook niet over wat je nog zult doen. Dus wat je beloofd hebt, moet je nakomen, ook als het in strijd is met andere wetten.

NEGENDE WET
Als iemand om hulp vraagt, moet je hem helpen, tenzij hij iets in de zin heeft wat ingaat tegen de Tweede of de Derde Wet.

TIENDE WET
Als iemand in gevaar is, moet je hem redden, ook al breek je daarmee andere wetten.

Drankeneiland in opstand.indd 1 17-07-14 16:03

Jeugdboeken van Lydia Rood

DRAKENEILAND
Overleven op Drakeneiland
Strijd om Drakeneiland
Drenkeling op Drakeneiland
Vermist op Drakeneiland
Bedrieger op Drakeneiland
Indringers op Drakeneiland
Dolfijnen voor Drakeneiland
Drakeneiland in nood
Drakeneiland in opstand

9+
Smokkelkind
Kaloeha Dzong (Kinderboekenweekgeschenk 2007)
Marietje Appelgat en haar vieze vrienden
'Zoenen is vies,' zei Darma Appelgat

11+
Kus me kus me niet
Brief uit Hollanda (met Mohamed Sahli)
Zoon van de souk (met Mohamed Sahli)
Dans om het zwarte goud
De ogen van de condor
Papegaaien liegen niet
De groeten van Mike
Opgejaagd
Dans! Dans!
De jongen die in de muur verdween
Ali's oorlog

13+
Sprong in de leegte
Feest!
De ridders van Rosande

Drankeneiland in opstand.indd 2 17-07-14 16:03

Lydia Rood

DRAKENEILAND
in opstand

Met illustraties van Kees de Boer

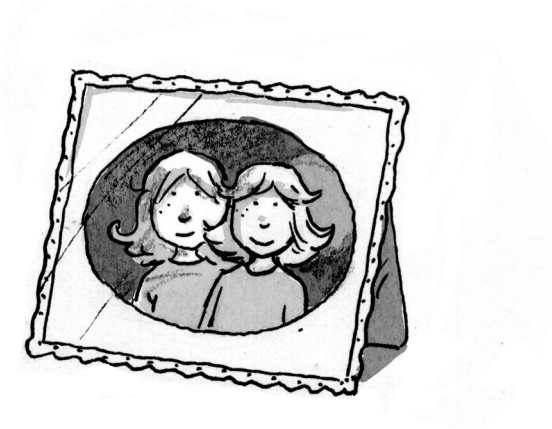

Leopold / Amsterdam

Drankeneiland in opstand.indd 3 17-07-14 16:03

Eerste druk 2014
© 2014 tekst: Lydia Rood / www.lydiarood.nl
Omslag en illustraties: Kees de Boer
Omslagontwerp: Petra Gerritsen
Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl
ISBN 978 90 258 6614 3 / NUR 283

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Inhoud

Het noodlot 7
Wiehoe! 15
Zeewiersoep en jakhals-kebab 27
Bukziekte 38
Een verrader 50
De Zevende Zaal 62
De expeditie 73
Meneer Papadopoulos 87

Voor overlevers! 110

Dit boek is opgedragen aan Jella, Robbin, Biene, Meri, Arjen, Florentien, Kirsten, Sterre, Emiel, Shealtiel, Shebecca, Isabel, Dagmar, Aimeé en al die andere échte Drakeneilanders.

Drankeneiland in opstand.indd 6 17-07-14 16:03

Het noodlot

'Brand!'

'Is het magazijn ontploft?'

'Heb je het niet gehoord?'

'Een aardbeving!'

'Nee man, er komen piraten aan!'

Renée leunde door het pizzaluik in de bakkerij naar buiten en probeerde iets te zien. Van alle kanten kwamen kinderen het plein op rennen. De klok in de eik beierde oorverdovend.

'Vergáderen!' krijste iemand – Wendel. De Voorzitter rende heen en weer als een wildeman, klom half in de boom en greep het eind van het klokkentouw, waardoor de Klokkenluider bijna naar beneden viel. Kinderen smeten overal fietsen neer. De Pizzabezorger remde zo hard dat hij over zijn pizzamand duikelde en in het stof belandde. Kinderen klauterden in de stellage die de laatste dagen was verrezen op het dak van het postkantoor. Iemand gilde: 'Komen! Komen! Komen!' – helemaal overbodig, want de klok was overal op het eiland te horen.

Renée ging naar buiten.

'Wat is er aan de hand?' Ze greep Fouad zo stevig bij zijn arm dat hij met een halve pirouette bleef staan. Ze liet meteen los, geschrokken, want ze had de mouw van zijn keurige shirt gescheurd.

'Geen idee. Wendel zal het zo wel bekendmaken.'

De Parlevinkers, de enigen die beslissingen mochten nemen, zaten al op de stenen bankjes bij de eik. Maar daaromheen was het dringen en duwen, want er leek opeens niet

Drankeneiland in opstand.indd 7 17-07-14 16:03

genoeg plek voor iedereen. En werkelijk álle Drakeneilanders verzamelden zich nu. Renée kon zich niet herinneren wanneer dat voor het laatst was voorgekomen.

Wat was er toch? Renée keek even naar Fouad, die nu met de Voorzitter stond te smiespelen. Zijn wenkbrauwen vormden één zwarte streep. Nou ja, Fouad was altijd ernstig, dat zei niet zoveel. Als Parlevinker voelde hij zich verantwoordelijk voor alles wat misging.

Ze leunde tegen de zijmuur van haar bakkerij, die warm was van de zon. Ze was die ochtend weer twee uur voordat het licht werd opgestaan, om het deeg te kneden. Meestal deed ze midden op de dag een dutje, als iedereen weg was om te zwemmen of te spelen. Maar dat ging nu niet.

Wendel was op de grote steen geklommen, zijn hand in de lucht.

'Luister…'

Het bleef rumoerig.

'Luister!' herhaalde de Voorzitter. 'Dit is een algemene bekendmaking.'

'Komt er een tsunami?'

'Het zijn piraten, hè?'

'Nee man, het magazijn is ontploft, dat zeg ik toch!'

'Stil!' Wendels stem sloeg over. 'Stijn de Magazijnmeester heeft zojuist via de radio bericht gekregen dat Ajuparaplu drie dagen wordt vervroegd.'

Stilte. In de verte krijste een meeuw. De kinderen staarden Wendel aan. Ajuparaplu – ze hadden er niet aan willen denken. Maar het was dichtbij, dat wisten ze. De dag dat de Snorrevrouw met een grote boot zou komen om iedereen op te halen.

Nee! dacht Renée. Ze wilde niet weg. Afscheid nemen van iedereen hier? Zoals ze op Drakeneiland leefden, helemaal zonder volwassenen, dat was het échte leven.

Drankeneiland in opstand.indd 8 17-07-14 16:03

‘Echt niet!’ gromde iemand aan de overkant van het plein zacht. ‘Weer een kind worden zeker!’

Ja, dacht Renée, weer een kind worden dat moest doen wat grote mensen zeiden. Geen baan meer. Niet meer zelf beslissen. Ze zou Drakeneiland té erg missen! Er ontbrak maar één ding: haar zusje. Waarom had Jella niet dezelfde straf gekregen als Renée? Als haar tweelingzusje hier was, zou Renée echt nooit meer naar huis willen. Nu…

‘Geen fikkies meer stoken…’

‘Geen boottochten meer naar Dodeneiland.’

‘En ik wou nog schelpen zoeken op de Verboden Kust!’

‘Geen boomhutten meer bouwen…’

‘Niet meer zwemmen midden in de nacht…’

‘Nooit meer zwemmen met dolfijnen…’

‘Vechten met haaien!’

‘Nee man, schatzoeken in de Groene Grotten!’

Om de beurt somden de andere kinderen op wat ze het fijnste vonden. Renée beet op haar onderlip. Aan die dingen had zij bijna nooit mee kunnen doen. Zelfs als het feest was, moest zij vroeg naar bed. De Bakker moest altijd klaarstaan, want iedere Drakeneilander had elke ochtend recht op een vers brood op zijn veranda. De Waard moest ’s middags pizza’s en pannenkoeken kunnen serveren, en ook daarvoor moest de Bakker zorgen. Dat was hard werken.

Eigenlijk, als ze héél eerlijk was, zou Renée het best lekker vinden om eens lekker door te kunnen slapen, helemaal tot zeven uur! En dan aan tafel komen waar de verse boterhammen gesneden en al voor haar klaarstonden. Even leek het alsof ze hazelnootpasta proefde…

Nee! Hier was ze immers gelukkig? Ze had zó veel vrienden hier… Thuis had ze eigenlijk alleen haar zusje.

Fouad zou ze wel nooit meer zien na Ajuparaplu.

‘Kom op, zeg.’ Wendels stem bibberde. ‘Jullie wisten al-

Drankeneiland in opstand.indd 10 17-07-14 16:03

lemaal dat het eraan zat te komen. Doe nou niet net of het een ramp is.'

'Het is wél een ramp!' Marisol, een andere Parlevinker, sprong op. 'Drie dagen te vroeg! Dat kunnen ze niet maken!'

'Zomaar Ajuparaplu vervroegen!'

'Ik wíl niet weg!'

'Ik ook niet!'

'De kabelbaan is nog niet klaar!'

'Ik ben nog helemaal niet in de Drakengrot geweest!'

'Ze kunnen ons niet zomaar meenemen!'

'Drakeneiland is van ons!'

Overslaande stemmen, verhitte koppen. Renée kende dat van de Drakeneilanders. Ze jutten elkaar soms zó op, dat ze door het dolle heen raakten. Maar de Snorrevrouw kwam toch, daar was natuurlijk niks aan te doen. En dan moesten ze mee. Het eiland was van meneer Papadopoulos, die besliste. En dat had hij dus al lang geleden gedaan. Naar Drakeneiland moest je voor straf, en de straf duurde niet langer dan drie maanden. Dat stond van tevoren al vast.

'Mensen, pikken we dit?'

'Nééé!' De kinderen in de stellage op het postkantoor schudden hun vuisten.

'Luister nou…' De Voorzitter keek hulpeloos om zich heen. Hij wenkte Fouad, die naast hem op de steen kwam staan en iets riep – maar niemand luisterde. Renée schaamde zich een beetje namens hem.

'Meneer Papadopoulos…' begon Wendel.

'Fladder op met je meneer Papadopoulos!' riep Pierre, die altijd nieuwe woorden bedacht. 'Meneer Papadopoulos is de baas niet!'

'Dat is hij wel,' probeerde Wendel.

'Nee! Meneer Papadopoulos onderdrukt ons! Hij is een onderdrukker! Een… een… hoe heet dat…' Marisols stem stierf weg.

Drankeneiland in opstand.indd 11 17-07-14 16:03

‘Een tiran?’ vroeg Fouad.

‘Ja, een tiran!’

‘Een dwingeland!’

‘Een bullebak!’

‘Maar dat is hij niet,’ zei Fouad. ‘Het eiland is nu eenmaal van hem. Hij is de baas.’

‘Hij kan opfladderen!’

‘Wij zijn hier de baas!’

‘Drakeneiland is van ons!’

Er barstte een enorm geschreeuw los. Renée zag haar hulpje Bibi in het gedrang ten onder gaan. Ze rende erop af en sleurde haar overeind. Iemand was op de hand van het meisje gaan staan; ze kermde van pijn.

‘Jasmijn!’ riep Renée.

De Genezer kwam aangerend.

‘Bibi’s hand wordt helemaal dik!’

Ze keek toe hoe Jasmijn een nat verband strak om het gezwollen handje wikkelde. Nu stond ze midden in het gewoel, vlak bij Fouad, die maar weer op de grond gesprongen was.

‘Je hebt het tenminste geprobeerd,’ zei Renée troostend tegen hem.

‘Het zijn soms net wilde koeien,’ zei Fouad, ‘die allemaal blindelings één kant op rennen.’

‘Zonder na te denken,’ knikte Renée.

‘Zonder na te denken. Hoe kunnen we nou tegen meneer Papadopoulos ingaan? Hij laat ons gewoon van het eiland halen. Drakeneiland ís nu eenmaal niet van ons.’

Renée voelde in haar broekzak. Daar zat Ollie, het vingerpopje dat ze honderd jaar geleden van Jella had gekregen. Ze wurmde haar wijsvinger in het wollen olifantje.

‘De school begint ook weer.’

‘Ja.’

Drankeneiland in opstand.indd 12 17-07-14 16:03